

Φώτω Σκορδά – Το πέρασμα των αγγέλων

Ποτέ να μην το ζούσαν

Ο Γιάγκος περπατούσε με σκυμμένο το κεφάλι. Το κατεβασμένο καπέλο και τα μαύρα γυαλιά έκρυβαν τα μάτια του και κάθε έκφραση του προσώπου του.

Σαν τον αστυνόμο Σαΐνη είμαι, σκέφτηκε και δεν ήξερε αν έπρεπε να κλάψει ή να γελάσει. Τα πόδια του δεν τον πήγαιναν. Το κέντρο της Αθήνας του φαινόταν κόλαση. Ο ήλιος έκαιγε δυνατά και η άσφαλτος γυάλιζε από τη ζέστη. Η φασαρία τον τρέλαινε. Θυμός και απορία ξεχειλίζουν από όλη του την ύπαρξη.

Να βρω ένα παγκάκι να κάτσω. Τράβηξε τον γιακά της μπλούζας του, προσπαθώντας να κρυφτεί πίσω του. Αν έπεφτε σε κανέναν γνωστό; Αν τον έβλεπαν σε αυτά τα χάλια, τι θα έλεγε; Πρέπει να έχω έτοιμη μια δικαιολογία..., μα το μυαλό του είχε σταματήσει μαζί με τον χρόνο. “Γνωρίζω πόσο δυσκολευτήκατε να έρθετε” του είπε η κοπέλα που τον υποδέχτηκε. “Ηδη βρίσκομαι σε συχνή επικοινωνία με τη γυναίκα

σας. Καθίστε. Λέγομαι Μαρία Αποστολοπούλου”.

“Μπορώ και όρθιος” της πέταξε στα μούτρα ο Γιάγκος.

“Κύριε, ο γιος σας είναι χρήστης διάφορων ουσιών. Φαντάζομαι πως κάτι θα έχετε καταλάβει. Χρειάζεται βοήθεια, όπως βοήθεια χρειάζεστε κι εσείς για να ανταπεξέλθετε σε αυτό που σας συμβαίνει. Σας παρακαλώ να το αποδεχτείτε για το καλό όλων σας. Καθίστε να το συζητήσουμε” του έδειξε μια καρέκλα η διευθύντρια του Κέντρου Απεξάρτησης.

“Υπάρχει ολόκληρη ομάδα ειδικών που θα σταθούν στο πλευρό σας κάθε λεπτό της ημέρας και της νύχτας. Παρακαλώ, καθίστε” επέμεινε.

“Τι λες, κυρά μου” κλώτσησε με δύναμη την καρέκλα εκείνος, όταν άκουσε αυτό που φοβόταν ότι θα ακούσει, αυτό που του φώναζε τόσο καιρό η Δανάη, η γυναίκα του. “Κι αν ήπια και ένα ποτό το παιδί; Τι έγινε, δηλαδή; Άντε και δύο... Έπρεπε να τον διώξει η μάνα του από το σπίτι;”

“Νομίζω πως ξέρετε καλά για τι πράγμα μιλάμε... Εσείς δεν θέλατε να πάρετε μέρος στο

πρόβλημα. Διαλέξατε να φύγετε στην επαρχία... Μπορεί να φύγατε μακριά, αλλά το μυαλό και η ψυχή δεν μας ακολουθούν, δυστυχώς”.

“Κύριε Θρακιώτη, είναι δωρεάν. Σας παρακαλώ, καθίστε”.

“Αι παράτα μας! Το παιδί μου δεν έχει τίποτα! Τ’ ακούς; Περνάει μια φάση” έκλεισε δυνατά την πόρτα πίσω του. “Που θα μου κάνεις μάθημα εσύ! Ξερόλα...”

Ο Γιάγκος περπατούσε ώρες. Κοίταξε γύρω του για να δει πού βρισκόταν. Ήταν τόσο πολύ, τόσο πολύ και ακόμα τόσο πολύ στενοχωρημένος. Η στενοχώρια του πέρναγε τ’ άστρα, τους κομήτες και το σύμπαν και δεν έβρισκε μέρος να σταματήσει. Ήταν συντετριμμένος. Οι τύψεις, οι ενοχές, ο πόνος είχαν τυλιχτεί γύρω από το λαιμό του και τον έσφιγγαν σαν ένας τεράστιος βόας. Πού είχαν κάνει λάθος; Γιατί σε αυτούς; Αυτά δεν ήταν για αυτούς, ήταν για άλλους.

Ο Γιάγκος, άριστος φοιτητής στα νιάτα του, ήταν πάντα μάγκας, μπροστάρης, ατρόμητος, έτοιμος να αλλάξει την Ελλάδα. Δεν “μάσαγε” τίποτα. Η

Δανάη, λίγο μικρότερη, τον ακολουθούσε με τον ίδιο ενθουσιασμό. Δεν είχαν αφήσει διαδήλωση για διαδήλωση και διαμαρτυρία για διαμαρτυρία, μέχρι να κλείσει η φωνή τους. Ήταν νέοι και ερωτευμένοι κι όλα τους έμοιαζαν εύκολα.

Από την πρώτη μέρα που συναντήθηκαν στο πανεπιστήμιο, ήξεραν ότι θα έμεναν για πάντα μαζί. Γρήγορα, άρχισαν να καταστρώνουν σχέδια για τη ζωή τους. Μέχρι να γυρίσει εκείνος από φαντάρος, η Δανάη θα είχε τελειώσει τη σχολή της. Μόλις ταχτοποιούνταν οικονομικά, θα ξεκινούσαν οικογένεια. Και αυτό δεν άργησε να έρθει, αφού και οι δύο έπιασαν δουλειά στο Δημόσιο. Καλές θέσεις, σταθερές, καλοπληρωμένες. Κάτι από δω, κάτι από κει έστησαν το άνετο σπιτικό τους.

Όταν ήρθε στον κόσμο και ο Παναγιώτης, έγιναν οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι του κόσμου.

Δεύτερο παιδί δεν ήθελαν να κάνουν, για να μη στερηθεί τίποτα ο κανακάρης τους. “Ο κανακάρης τους” έτσι τους ξεπλήρωνε τώρα; Με τόσο πόνο, τόση ντροπή!